

Arrest

nr. 296 899 van 13 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330 / 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op respectievelijk 18 en 19 december 2022 en verzoeken beiden op 27 december 2022 om internationale bescherming. Op 26 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 30 mei 2023 aan verzoeker en verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Moldavische nationaliteit te bezitten, een Moldaviër te zijn van etnische afkomst en een christen orthodox te zijn. U bent geboren op 14/09/1967 in Soroca, waar u uw hele leven hebt gewoond. U bent getrouwd met C. M. (O.V. X.XXX.XXX, CG XX/XXXXXX), met wie u een stiefdochter hebt, genaamd D., die zich eveneens in België bevindt. U hebt gewerkt als bewaker in een ziekenhuis, als grafdelver en als arbeider in een schoenenfabriek.

Omwille van de moeilijke economische omstandigheden verliet u Moldavië in oktober 2021 samen met uw echtgenote en gingen jullie naar Frankrijk. Jullie verbleven daar tot juni 2022 en verlieten het land omwille van de moeilijke leefomstandigheden. Vervolgens ging u met uw echtgenote naar Oostenrijk, waar u verbleef tot eind augustus 2022. Jullie dienden daar een verzoek om internationale bescherming in, maar zetten zelf de procedure stop en jullie keerden terug naar Moldavië. U ging opnieuw aan de slag bij de schoenenfabriek waar u eerder werkte. Uw loon was echter te laag en jullie bleven kampen met moeilijke economische leefomstandigheden. Daarnaast was het voor u moeilijk om ander – beter betaald – werk te vinden, omdat Roemeens-sprekende mensen voorrang krijgen en zo betere jobs hebben. U zocht hulp bij een organisatie, genaamd T., maar daar kreeg u enkel fysiek zware jobs aangeboden die u niet kon doen. Verder vreesde u ook de politieke onrust en de demonstraties in uw land. Tot slot hebt u ook schrik dat er een oorlog zal uitbreken en dat u gemobiliseerd zal worden.

U verliet Moldavië opnieuw op 16/12/2022 met uw vrouw en jullie reisden via Roemenië, Hongarije, een voor u onbekend land, Duitsland, Oostenrijk en een voor u onbekend land naar België, waar jullie aankwamen op 18/12/2022. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 27/12/2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u al enkele dagen hoofdpijn had en dat u zich niet goed genoeg voelde om op dat moment het gehoor te doen (CGVS, p. 2). Er werd een pauze genomen en na de pauze werd u gewezen op het belang van het persoonlijk onderhoud, waarbij voorgesteld werd om een deel van het persoonlijk onderhoud te doen en dan te evalueren of het ging voor u of dat het beter was om te stoppen (CGVS, p. 3). U stemde hiermee in en gaf bovendien aan dat u eerder cola dronk (CGVS, p. 3). Er werd u aangegeven dat u doorheen het persoonlijk onderhoud de cola bij u mocht houden (CGVS, p. 3). Na enige tijd werd gevraagd hoe u zich voelde, waarop u vroeg om een pauze te nemen (CGVS, p. 6). U kreeg deze pauze aangeboden en na enkele minuten kwam u op eigen initiatief het gehoorlokaal binnen en ging u spontaan verder met uw verklaringen (CGVS, p. 6), waaruit blijkt dat u in staat was om het gehoor te doen. Tot slot verklaarde u aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor goed verlopen was (CGVS, p. 10). Er dient ter volledigheid nog opgemerkt te worden dat u geen documenten neerlegde ter staving van uw medische toestand. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar Moldavië kan terugkeren omwille van het gebrek aan werk en de economische problemen die u hierdoor hebt (CGVS, p. 4). In het kader hiervan verwijst u naar het feit dat de Roemeense taal dominant wordt, ten koste van het Moldavisch, en dat het hierdoor moeilijk is om werk te vinden (CGVS, p. 5-7). Verder verwijst u naar de bredere politieke situatie in Moldavië (CGVS, p. 4) en vreest u dat u gemobiliseerd zal worden, omdat er misschien oorlog komt (CGVS, p. 10).

Met betrekking tot de economische problemen die u aanhaalde dient het volgende vastgesteld te worden.

Om te beginnen verklaarde u dat u na uw terugkeer uit Frankrijk en tot op het moment van uw vertrek naar België werkte in de schoenenfabriek waar u eerder werkte, waarbij u dagelijks ging werken en diverse taken had (CGVS, p. 6; 8). Het loon was echter onvoldoende, waardoor u financieel niet rondkwam (CGVS, p. 4). Zodoende houden deze problemen geen verband met één van de criteria van de conventie van Genève, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend socio-economische problemen. Evenmin zijn er

aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet aan (ander) werk zou kunnen geraken. Verder kan begrip worden opgebracht voor uw socio-economische problemen, maar het gegeven dat jullie moeite hadden om de nutsvoorzieningen te betalen kan niet worden beschouwd als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hierin kan namelijk geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden gevonden. Zodoende volstaat dit motief niet om internationale bescherming in uw hoofde te funderen.

Vervolgens verklaarde u dat u geen andere of betere job kon vinden, omwille van het feit dat u geen Roemeens spreekt (CGVS, p. 6). U verklaarde immers dat de Moldavische taal vervangen wordt door het Roemeens (CGVS, p. 4-5). Uw echtgenote verklaarde eveneens dat het voor Russisch-sprekenden moeilijk is om aan een job te geraken als gevolg van deze "Roemanisering" (CGVS M., p. 8). Hierbij dient om te beginnen opgemerkt te worden dat dit een louter blote bewering is die u en uw echtgenote op geen enkele manier staven. Daarnaast slagen u en uw echtgenote er niet in aannemelijk te maken dat jullie concrete persoonlijke problemen hadden als gevolg van deze "Roemanisering". Uw echtgenote kreeg de vraag of zij ooit werd geweigerd voor een job omdat ze geen Roemeens sprak, waarop ze verwees naar een incident op de bus, waar iemand aan haar vroeg om de normale taal te spreken (CGVS, p. 9). Dit is echter onvoldoende zwaarwichtig en bovendien maakt ze hiermee niet aannemelijk dat u of zij niet aan werk zouden geraken omwille van het feit dat jullie geen Roemeens spreken. Verder verklaarde ze dat ze voelt dat discriminatie zal beginnen en dat u daar niet mee zal kunnen omgaan (CGVS, p. 9). Dit is echter een puur hypothetische vrees, hetgeen niet voldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Ter volledigheid dient nog gewezen te worden op het feit dat noch u noch uw echtgenote deze discriminatie aanhaalden bij de DVZ.

Tot slot dient ook opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote weinig tot geen stappen hebben ondernomen om hulp te krijgen of een andere job te vinden. U verklaarde dat u naar de organisatie "T." ging om een nieuwe job te vinden, maar dat zij u enkel jobs van lagere kwaliteit boden en de betere jobs naar de Roemeens-sprekenden ging (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat zij u werk hebben aangeboden, maar dat u dit niet kon doen omdat het fysiek zware arbeid was of in het buitenland (CGVS, p. 7; 8). Hieruit blijkt een zekere bereidwilligheid om u een job aan te bieden. Verder verklaarde u naar andere private bedrijven te gaan, maar nergens werk te vinden (CGVS, p. 7). Er kan echter verwacht worden dat u verdere stappen zou ondernemen om hulp te zoeken of een betere job te vinden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen hulp zocht bij een overheidsinstelling en dat u zich hier ook niet over informeerde (CGVS, p. 8), hetgeen wel verwacht kan worden. U verklaarde dat u te veel bezig was met het dagelijks overleven (CGVS, p. 8). Binnen deze context kan verwacht worden dat u net wel informatie zou zoeken over eventuele hulp die u kan verkrijgen van de overheid. Uw echtgenote verklaarde eveneens dat zij geen hulp zocht bij de overheid of bij een organisatie (CGVS M., p. 9). Zij verwees naar de algemene politieke situatie in Moldavië als verklaring waarom zij geen hulp zocht (CGVS M., p. 9), hetgeen vanzelfsprekend geen afdoende verklaring is. Het louter verwijzen naar de algemene politieke situatie is onvoldoende concreet en onpersoonlijk. Op die manier slaagt zij er niet in om aannemelijk te maken waarom het in jullie persoonlijke situatie niet mogelijk was om hulp te zoeken bij de overheid of een organisatie. Bovendien werkte uw echtgenote niet na jullie terugkeer uit Frankrijk en voor jullie vertrek naar België. (CGVS, p. 8). Zij verklaarde dat het moeilijk was om een job te vinden voor 3 maanden en dat ze moest wachten op een job, maar niet kon wachten, omdat jullie dochter zei dat jullie zouden sterven als jullie daar bleven (CGVS M., p. 8). Verder verklaarde uw echtgenote dat ze dan enkel zou kunnen werken in de private sector, maar dat ze dan geen garantie had dat het blijft duren (CGVS M., p. 9-10). Er kan echter verwacht worden dat uw vrouw de nodige stappen zou ondernemen om werk te vinden. Met betrekking tot haar verklaringen over de private sector, dient gesteld te worden dat dit louter hypothetisch is.

Met betrekking tot uw vrees voor de algemene politieke situatie, de mogelijkheid dat er een oorlog uitbreekt en uw vrees om gemobiliseerd te worden, dient het volgende vastgesteld te worden.

Om te beginnen verwees u naar de manifestaties in het kader van het mogelijke EU-lidmaatschap van Moldavië (CGVS, p. 4). U verklaarde dat u wilde deelnemen aan manifestaties, om te stemmen voor de integratie en de overheid onder druk te zetten (CGVS, p. 5). Verder verklaarde u dat de politie checkt wie deelneemt aan de manifestaties (CGVS, p. 10). Uw echtgenote vertelde eveneens dat de politie de deelnemers opspoorde en vervolgt (CGVS M., p. 7). Op basis van de verklaringen van u en uw echtgenote kan er echter geconcludeerd worden dat er in jullie hoofde geen concrete vrees voor vervolging is als gevolg van de politieke situatie in het land. U verklaarde zelf dat u slechts eenmaal per toeval deelnam aan zo een manifestatie (CGVS, p. 6) en dat u de politiek niet echt volgt, omdat het niet interessant is voor u (CGVS, p. 5; 10), hetgeen tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen dat u wilde deelnemen aan

de betogingen. Verder verklaarde uw echtgenote dat zij eveneens nooit had deelgenomen aan een manifestatie (CGVS M., p. 7). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Dit is eveneens van toepassing op de door u aangehaalde vrees voor een oorlog. U verklaarde dat er misschien een oorlog zal uitbreken, omdat Moldavië eerder een conflict had met Rusland omwille van Transnistrië (CGVS, p. 10-11). De door u ingeroepen vrees omwille van de huidige politieke situatie en de oorlog is actueel echter louter hypothetisch en volstaat zodoende niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Tot slot verklaarde u te vrezen om gemobiliseerd te worden. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat u dit zelf niet aanhaalde, maar dat het slechts uw advocaat was die dit asielmotief ter sprake bracht (CGVS, p. 10). Indien u werkelijk een vrees hebt voor de mobilisatie, kan verwacht worden dat u dit zelf ter sprake zou brengen of dat u dit bij de DVZ vermeldde. U baseert zich op het feit dat de NAVO militaire oefeningen deed en dat ze proberen om reservisten te mobiliseren. U verklaarde deze informatie via uw zus te verkrijgen en via het internet (CGVS, p. 10). Aangezien u deze informatie via het internet verkreeg, kan verwacht worden dat u die informatie zou neerleggen. Bijgevolg blijft dit een louter blote bewering die u niet kan staven. U maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat u persoonlijk gemobiliseerd zou worden, noch legt u hier verder enige aanwijzing van voor. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er tot op heden geen sprake is van een algemene mobilisatie in Moldavië (zie administratief dossier, blauwe map), waardoor deze vrees louter hypothetisch blijft.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De kopieën van uw Moldavische identiteitskaart, uw paspoort en het paspoort van uw echtgenote M. bevestigen louter uw identiteit en die van uw echtgenote, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Moldavië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Moldavische nationaliteit te bezitten, een Moldaviër te zijn van etnische afkomst en een christen orthodox te zijn. U bent geboren op 25/03/1971 in Vertiujeni, in de Floresti regio. Ongeveer 20 jaar geleden verhuisde u naar Soroca, waar u samenwoonde met uw echtgenoot L. V. (O.V. X.XXX.XXX, CG XX/XXXXX). U hebt een dochter uit een vorig huwelijk, genaamd D., die zich eveneens in België bevindt. U volgde hogere studies aan de landbouwuniversiteit van Chisinau. Daarna hebt u een jaar gewerkt in het domein van uw studies en vervolgens werkte u voornamelijk als poetsvrouw in scholen en in het ziekenhuis. U stopte met werken voor uw vertrek naar Frankrijk en hebt sindsdien niet meer gewerkt in Moldavië.

Omwille van de moeilijke economische omstandigheden verliet u Moldavië in oktober 2021 samen met uw echtgenoot en gingen jullie naar Frankrijk. Jullie verbleven daar tot juni 2022 en verlieten het land omwille van de moeilijke leefomstandigheden. Vervolgens ging u met uw echtgenoot naar Oostenrijk, waar u verbleef tot eind augustus 2022. Jullie dienden daar een verzoek om internationale bescherming in, maar zetten zelf de procedure stop en jullie keerden terug naar Moldavië. In Moldavië kampen u en uw echtgenoot opnieuw met moeilijke economische leefomstandigheden. Daarnaast haalde u aan dat het moeilijk was om werk te vinden, omdat het Roemeens steeds dominantier wordt in Moldavië, ten koste

van het Russisch, de zogenoemde "Roemanisering". Verder vreesde u ook de politieke onrust en de demonstraties in uw land.

U verliet Moldavië opnieuw op 16/12/2022 met uw man en jullie reisden via Roemenië, Hongarije, een voor u onbekend land, Duitsland, Oostenrijk en een voor u onbekend land naar België, waar jullie aankwamen op 18/12/2022. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 27/12/2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en die van uw echtgenoot V. (O.V. X.XXX.XXX, CG XX/XXXXX) blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot (CGVS, p. 7 & CGVS V., p. 5). In het dossier van uw echtgenoot V. werd een weigeringsbeslissing genomen, waardoor ook in uw hoofde geen vervolgingsvrees of risico op ernstige schade kan worden vastgesteld op deze basis. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het beginsel van behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpen zij een manifeste appreciatiefout op.

Verzoekers werken dit middel als volgt uit:

"Wat de heer L. betreft,

1. De gezondheidstoestand die bijzondere zorg rechtvaardigt

Le CGVS note que Monsieur L. a signalé qu'il se sentait mal et qu'il souffrait de la tête, depuis plusieurs jours.

Het CGVS wijst erop dat de heer L. de tijd kreeg om een pauze in te lassen, waaruit duidelijk bleek dat de ambtenaar de kwetsbaarheid van de asielzoeker had opgemerkt.

Het CGVS stelt dat het er vervolgens op heeft aangedrongen dat de heer L. aan het verhoor zou deelnemen door aan te dringen op de gevolgen van een weigering om te onderzoeken en stelt vervolgens dat de heer L. daarom werd verhoord en dat er dus geen probleem was.

Zoals echter is uitgelegd, lijdt de heer L. waarschijnlijk aan een hoofdletsel dat cognitieve stoornissen, geheugenverlies, verlamming, rechter ledematen (been, voet en hand) en linker, stemmingsstoornissen veroorzaakt en lijdt hij zo veel dat hij nooit meer dan 3 uur per nacht slaapt.

Er lopen medische onderzoeken in het Fedasil-centrum waar hij momenteel onderdak vindt.

Het koppel lijdt waarschijnlijk ook aan een posttraumatische shock.

Het is dus duidelijk dat geen van beiden psychisch en fysiek in staat was om verhoord te worden.

De heer L. wees erop dat het CGVS zwaar aandrong, zodat de asielzoeker niet durfde aan te dringen op uitstel van de benoeming.

Het proces mist loyaliteit.

De beslissing is tegenstrijdig, in die zin dat niet enerzijds kan worden opgemerkt dat de eiser blootlegt dat hij lijdt en zich niet verhoorbaar voelt en vervolgens postuleert dat hij geen bijzondere behoefte had.

Het gebrek aan gezondheidsdocumenten is het gevolg van de recente aankomst van de heer L., het feit dat de onderzoeken aan de gang zijn en het bijzonder moeilijk is om snel een afspraak te krijgen met een specialist zoals een neuroloog.

Daarom moest de heer L. zijn verhoor uitstellen, zodat zijn slechte gezondheidstoestand kon worden verzorgd, verbeterd en hij niet alleen de ondersteunende medische documenten kon verstrekken, maar vooral ook een verhoor kon uitvoeren.

Het bespoedigen van een verhoor en vervolgens de asielzoeker bekritisieren omdat hij zich niet goed uitdrukt of geen medische documenten verstrekt, is in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur in zijn tak van grondigheid.

1. Met betrekking tot de economische situatie

Het cgvs wijst erop dat L. in een schoenenfabriek heeft gewerkt en dat hij zijn baan weer heeft kunnen vinden toen hij na zijn eerste asielaanvraag terugkeerde naar Moldavië.

Het echtpaar legde uit dat ze geen recht hadden op een betere baan omdat ze Russischtalig waren, in een context van toenemend nationalisme en racisme.

Ze legden uit dat mevrouw C. als schoonmaakster werkte, hoewel ze landbouwingenieur is.

Het echtpaar legde uit dat het onmogelijk was om een baan te vinden door rechtstreeks bij een particulier bedrijf te solliciteren, waarbij werkgevers duidelijk maakten dat ze niet van plan waren om iemand aan te nemen die "geen normale taal sprak".

Het echtpaar zei dat al hun pogingen waren beantwoord met racistische opmerkingen en afwijzingen.

De sollicitanten legden ook uit dat de enige banen die ze hadden kunnen krijgen, aangeboden waren door de Staatsdiensten, die systematisch onder de kwalificaties van mevrouw lagen en duidelijk onderbetaald waren.

Mevrouw C. en de heer L. verklaarden dat dit probleem duidelijk discriminerend was en voortvloeide uit het feit dat zij tot een taalkundige en etnische minderheid behoorden, in een context van verscherpt nationalisme sinds de onafhankelijkheid van Moldavië, maar nog meer sinds de annexatie van Transnistrië door de Russen en de oorlog in Oekraïne.

Het CGVS stelt dat het echtpaar niet aantoont dat ze stappen zouden hebben ondernomen om een meer geschikte job te vinden en beschuldigt hen ervan eenvoudigweg een vereniging "T." te hebben bezocht en contact te hebben opgenomen met een paar privébedrijven in plaats van contact op te nemen met een overheidsdienst.

T. is de arbeidsbemiddelingsdienst van de overheid die banen aanbood aan het paar door hen systematisch de slechtst mogelijke banen aan te bieden, zowel in termen van arbeidsomstandigheden als salaris, waarbij systematisch werd benadrukt dat goede banen voor goede Moldaviërs waren.

Zoals echter is opgemerkt, lijdt de heer L. aan de naweën van een aanval die een lichamelijke handicap veroorzaakt die aanzienlijke medische zorg zou vereisen, maar hij bleef werken in een schoenenfabriek, terwijl hij had moeten worden behandeld, in een ziekenhuis.

Het was onder deze omstandigheden onmogelijk om als arbeider op een bouwplaats te werken of zware en omvangrijke voorwerpen te vervoeren.

Als gevolg hiervan had hij geen andere keuze dan werk te verrichten dat totaal ongeschikt was voor zijn handicap.

Mevrouw C., die landbouwingenieur is, kon twee jaar in haar branche werken, waarna de enige banen die haar door de overheidsdiensten werden aangeboden, banen als schoonmaakster waren die ze moedig accepteerde om niet onbezet te blijven.

Hieruit volgt dat het CGVS, door het echtpaar te verwijten dat het geen ander werk aanvaardt of niet zoekt, met name door zich in te schrijven bij overheidsdiensten, een kennelijke beoordelingsfout begaat en noch rekening houdt met het relaas van verzoekers, noch met de Moldavische context.

Hoewel verzoekers uitvoerig hebben gesproken over de bijzonder moeilijke levensomstandigheden in hun land van herkomst, het feit dat zij honger leden en verkouden waren en niet konden worden behandeld, is het toch noodzakelijk om hun klachten in de huidige Moldavische context te plaatsen.

Door het verhaal te beperken tot een asielaanvraag om economische redenen en ook de aanvragers te verwijten dat ze niet doen wat nodig is om een betere job te vinden, begaat het CGVS een kennelijke beoordelingsfout.

Een documentair onderzoek naar de Moldavische situatie bevestigt de verklaringen van verzoekers immers perfect:

Een rapport van Amnesty International wijst erop dat Moldavië een van de armste landen van Europa is en meldt dat de oorlog in Oekraïne heeft geleid tot stijgende energieprijzen, inflatie die vooral ouderen en gehandicapten op het platteland treft.

(<https://www.amnesty.org/location/europe-and-central-asia/moldova/report-moldova/>)

Het Robert Schuman Instituut, in een artikel getiteld : « Questions d'Europe n°671 : Avec la Guerre à sa porte, la Moldavie accélère son rapprochement avec l'Union européenne », legt de moeilijke evolutie van het land bloot terwijl het probeert te ontsnappen aan de Sovjet- invloedssfeer. (<https://www.robert.schumann.eu/fr/questions-d-europe/0671-avec-la-guerre-asa-porte-la-moldavie-accelere-son-rapprochement-avec-l-union-europenne>).

Het artikel legt uit dat de bezetting van Transnistrië een instrument is om het land te destabiliseren en de democratische en economische evolutie ervan door de Russen te voorkomen.

De stichting meldt dat Moldavië zijn grenzen heeft geopend voor Oekraïense vluchtelingen en blijft ervan overtuigd dat het het volgende doelwit van Moskou zal zijn.

Moldavië probeert vooruitgang te boeken, met name met het oog op zijn toetreding tot de Europese Unie, maar worstelt met de bestrijding van corruptie, de macht van de oligarchen en de eerbiediging van de mensenrechten.

In verschillende artikelen die aan dit verzoek zijn gehecht, wordt onderstreept dat de Moldavische autoriteiten zeer alert zijn op het gevaar van destabilisatie van het land en de vrees voor een uitbreiding van het Oekraïense conflict op hun eigen grondgebied.

Dezelfde document en wijzen erop dat Moldavië een groep zou hebben ontmanteld die door Moskou was georkestreerd om het land te destabiliseren.

Het Russische leger beschuldigde Oekraïne op vrijdag (24 februari) van het voorbereiden van een "invasie" van Transnistrië, een pro-Russisch separatistisch gebied van Moldavië waar een Russisch militair contingent wordt ingezet, met de belofte van een "reactie" in geval van een incident.

In deze context is het Moldavische nationalisme en de afwijzing van alles wat niet overeenkomt met de Moldavische identiteit bijzonder gewelddadig.

Julien Danero Iglesias stelde de vraag al, in zijn in 2014 verschenen boek (Bruxelles, Julien Danero Iglesias, 2014, ISBN 978-2-8004-1569-7, Bruxelles)

[...]

Uit alle huidige politieke analyses blijkt duidelijk dat de kwestie van het nationalisme in veel Europese landen een belangrijk thema aan het worden is om mensen samen te brengen, vooral in de voormalige Sovjetrepublieken die wetten vermenigvuldigen die gericht zijn op het verwijderen van de sporen van de Sovjet-Unie.

Moldavië is een klein land, afgesneden van Transnistrië door zijn Russische buurland, bevindt zich in een dramatische economische situatie, worstelt met de bestrijding van corruptie, vreest een staatsgreep die is geïnitieerd door de Russen die al grote troepen in Transnistrië hebben verzameld en nu proberen Soldaten te rekruteren, in dit gebied en zelfs in Moldavië.

Als gevolg hiervan is het in deze context bijzonder moeilijk om Russischtalig te zijn en niet te worden gediscrimineerd op het gebied van werkgelegenheid en sociale bijstand.

Dat is precies wat de verzoekers hebben verklaard toen zij asiel aanvroegen.

Als het niet hebben van een behoorlijke baan natuurlijk leidt tot honger, kou, de onmogelijkheid van medische behandeling, kunnen we niet zonder een kennelijke beoordelingsfout te maken denken dat mevrouw C. en de heer L. alleen maar hebben gesproken over een economisch probleem dat niet onder de criteria van het Verdrag van Genève valt.

Door geen rekening te houden met de nationalistische en racistische context die in Moldavië bestaat, schendt de CGVS het beginsel van behoorlijk bestuur in haar tak van grondigheid.

2. Met betrekking tot de angst voor de algemene politieke situatie

Het CGVS stelt dat C. nooit aan een demonstratie heeft deelgenomen en dat L. dit slechts één keer toevallig heeft gedaan, zodat de door verzoekers aangevoerde risico's zuiver hypothetisch zijn.

De vrees om gemobiliseerd te worden wordt door het CGVS afgewezen omdat het door de advocaat van verzoeker is aangevoerd en niet als eerste argument van de heer L.

Het CGVS decreteerde eenzijdig dat als de asielzoeker bang was geweest voor een mobilisatie, hij dat onmiddellijk zou hebben vermeld, zodat die vrees niet kon worden gebruikt ter ondersteuning van de asielaanvraag.

Het CGVS stelt dat uit zijn documentatie blijkt dat er geen mobilisatie heeft plaatsgevonden in Moldavië en dat de asielzoeker geen asiel kan aanvragen op basis van een theoretische angst.

De cgvs is gebaseerd op een Cedova-rapport van april 2022, dus helemaal aan het begin van de oorlog in Oekraïne en houdt geen rekening met de evolutie van de situatie, noch met de algemene context van Moldavië.

Het lijkt er inderdaad op dat Moldavië een zeer klein land is waarvan het grondgebied al door de Russen is geamputeerd, de verschillende recente krantenartikelen getuigen dat de Russen troepen naar Transnistrië hebben verplaatst op grond van het feit dat de Oekraïners dit gebied zouden willen binnenvallen.

Dezelfde artikelen melden dat de Russen massaal Soldaten rekruteren door salarissen (2500 euro) aan te bieden die tien keer hoger zijn dan die van de gemiddelde bevolking.

Een artikel van Boursorama (bron Agence Reuter) meldt, per 14 april 2022

(<https://www.boursorama.com/bourse/actualités/la-moldavie-accuse-l-arfee-russe-de-tenter-de-recruter-ses-ressortissants-4cb21279f626b68e1> 5) dat Moldavië de Russen beschuldigt van het rekruteren van Soldaten op zijn grondgebied.

Een artikel in de krant "Le Point" meldt dat het Russische leger massaal rekruteert, met een campagne getiteld "Wees een man" vooral in Transnistrië.

De Moldavische autoriteiten melden op 13 februari 2023 de angst voor een staatsgreep waarvan ze dankzij de Oekraïense geheime diensten op de hoogte zouden zijn.

Het RTBF-artikel stelt dat Rusland probeert te vertrouwen op de betrokkenheid van Russischtalige interne troepen en manschappen en militair materieel verzamelt in Transnistrië.

Uit deze verschillende bij de onderhavige aanvraag gevoegde bronnen volgt dat de situatie in Moldavië sinds begin 2023 aanzienlijk is verslechterd.

De situatie in het land wordt politiek, economisch steeds instabieler, de Russische dreiging neemt toe vanuit Transnistrië.

De NAVO en de Europese Unie hebben stappen ondernomen om militair materieel aan Moldavië te leveren en maken zich zorgen over een hybride oorlog die gericht is op het omverwerpen van de pro-Europese regering.

Al deze artikelen hekelen de groeiende bezorgdheid van Moldavië over het dienen als een militaire basis om een nieuw front in Oekraïne te openen.

Al deze artikelen tonen ook aan dat de autoriteiten de Russischtaligen ervan verdenken agenten te zijn van de Russische regering die een staatsgreep proberen te organiseren met als doel een pro-Russische regering te installeren.

Het rapport van Amnesty International uit 2022 meldt dat deze situatie een klimaat van achterdocht tegen politiegeweld creëert, een gebrek aan vervolging dat een gevoel van straffeloosheid geeft, de staat van beleg om protesten te bestraffen.

[...]

Maar de heer L. is Russischsprekend, militair reservist, hij nam deel aan een enkele demonstratie, was het onderwerp van een eerste aanval door de politie, een tweede met 6 politieagenten.

Hij lijdt nog steeds aan neurologische en fysieke gevolgen die hem dagelijks belemmeren.

Met betrekking tot mevrouw C.

Het CGVS is nog laconieker ten aanzien van C. en merkt enkel op dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde gronden als haar echtgenoot, aan wie asiel en subsidiaire bescherming is geweigerd.

Over de status van vluchtelingen overeenkomstig artikel 43/3 van de Akte van 15 december 1980 en artikel 1 van het Verdrag van Genève:

1. Het risico op ernstige vervolging

De heer L. is een Russische spreker, een reservist in het Moldavische leger.

Hij riskeert te worden gerekruteerd door zowel het Russische leger als het Moldavische leger, de recente verergering van de oorlog tussen Oekraïne en Rusland, de mobilisatie van Russische troepen in Transnistrië, de aanvraag bij de NAVO en de Europese Unie, de daaruit voortvloeiende militaire hulp aan Moldavië verhogen de spanningen in de regio en maximaliseren het risico op oorlog.

Pogingen om de Moldavische regering te destabiliseren leiden tot ernstige repressie van degenen die mogelijk als agitatoren worden beschouwd.

De heer L. is Russischtalig, heeft al deelgenomen aan een demonstratie, is illegaal gearresteerd en ernstig gewond geraakt door de politie.

Daardoor riskeert hij opnieuw gearresteerd te worden en gemarteld of ingelijfd in het Russische of Moldavische leger.

In beide gevallen zou hij door het leger als een verrader worden beschouwd, ongeacht de kant waarin hij was ingelijfd.

Zijn gezondheidstoestand zou hem niet in staat stellen om militaire training te overleven, laat staan oorlog. Mevrouw C. is al ernstig gediscrimineerd op de arbeidsmarkt, zodat zij en haar man niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, het staat buiten kijf dat deze situatie zou worden verergerd door het feit dat haar man afwezig zou zijn van militaire dienst of gevangen zou worden gezet als een verrader van de natie.

2. Door de autoriteiten

De heer L. is al aangevallen door de politie, gearresteerd door de autoriteiten en heeft vreselijk geweld ondergaan, dus dit is geen theoretisch risico zoals beweerd door het CGVS.

L. werd beschuldigd van diefstal die hij niet pleegde alleen omdat hij had deelgenomen aan een demonstratie.

Hij lijdt aan ernstige neurologische gevolgen als gevolg van dit politiegeweld.

Hij is reservist en Russischtalig, dus hij riskeert gedwongen rekrutering, in het geval van mobilisatie, ondanks zijn handicap en leeftijd.

Hij zal als een verrader worden beschouwd, of hij nu wordt gerekruteerd door Russen of Moldaviërs.

3. Specifieke gronden

De heer L. en zijn vrouw behoren tot een etnische en religieuze minderheid (Russisch en orthodox) en hebben al te maken gehad met discriminatie op het gebied van werk en politiegeweld, bedreigingen, daden van racisme.

L. behoort tot een minderheidsgroep, die van reservesoldaten en riskeert daarom gedwongen rekrutering door het Moldavische leger, maar ook door het Russische leger.

In de context van de toenemende politieke spanningen tussen Rusland en Moldavië heeft de Moldavische regering noodwetten vermenigvuldigd die gericht zijn op het stoppen van complotten en het risico van staatsgrepen.

Deze maatregelen zijn specifiek gericht op de Russischtalige minderheden in het land waartoe het echtpaar behoort.

Hun langdurige afwezigheid in het buitenland, de eerste arrestatie van L. zou hen ongetwijfeld tot hoofdverdachten maken.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming bedoeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

Artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "de wet") definieert het begrip subsidiaire bescherming en de gevallen waarin deze kan worden toegekend.

De wet bepaalt het volgende:

[...]

1. De oorlog tussen Oekraïne en Rusland komt naar Moldavië, met name door enorme inflatie, gas- en elektriciteitsonderbrekingen.

Deze inflatie treft vooral kleine budgetten.

Het echtpaar leed echter al aan honger en kou, kon zichzelf niet behandelen, omdat ze geen baan konden vinden in overeenstemming met hun vaardigheden en niet konden leven in overeenstemming met de standaardregels van menselijke waardigheid.

2. De oorlog zal waarschijnlijk leiden tot een algemene mobilisatie, de spanningen tussen Rusland en Moldavië zijn de afgelopen weken verergerd, het echtpaar woont naast Oekraïne, hun regio is al gebombardeerd.

1. In geval van oorlog zullen ze door de Moldaviërs als verraders worden beschouwd en door de Russen riskeert de heer L. mobilisatie."

2.1.2. Verzoekers vragen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter ondersteuning van hun betoog tal van persartikels bij het voorliggend verzoekschrift, evenwel zonder deze te inventariseren.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavige beroepen, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekers duiden niet welk *“beginsel van goed bestuur”* zij benevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden achten. Derhalve wordt deze schending, benevens voor zover deze betrekking heeft op het zorgvuldigheidsbeginsel, niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekers duiden niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroepen zij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en dat er, hoewel hij bij het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij al enkele dagen hoofdpijn had en dat hij zich niet goed genoeg voelde om dit onderhoud te doen, onvoldoende concrete elementen voorhanden waren waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoeker kon worden afgeleid die het nemen van specifieke steunmaatregelen rechtvaardigden. In het verzoekschrift uiten verzoekers hun ongenoegen over de bovenstaande redenering van de commissaris-generaal, en stellen zij dat verzoeker, gelet op zijn klachten op het moment van zijn persoonlijk onderhoud, wel degelijk bijzondere procedurele noden had die steunmaatregelen – zijnde het uitstellen van zijn persoonlijk onderhoud tot hij verzorgd werd en beter was (en medische documenten kon voorleggen) – konden rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat de *protection officer*, nadat verzoeker aangaf zich niet goed te voelen, verschillende vragen stelde om de situatie te kunnen inschatten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 2-3). Nadat de *protection officer* het belang van het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud benadrukte, werd aan verzoeker gevraagd of het beter zou zijn om eerst het onderhoud van verzoekster te laten plaatsvinden, zodat hij de tijd had om even te rusten, daar hij verklaarde al enkele dagen hoofdpijn te hebben en zich niet goed te voelen. Verzoeker stelde vervolgens zelf dat een pauze nemen hem een beter idee leek, welke hem ook gegeven werd. Tijdens deze pauze gaf verzoeker aan dat hij niet ontbeten had en dat het misschien daardoor was dat hij zich niet goed voelde. Na de pauze onderstreepte de *protection officer* andermaal het belang van het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en stelde hij voor om een deel van het persoonlijk onderhoud te doen en dan te evalueren of het ging voor hem of dat het beter zou zijn om te stoppen. Verzoeker stemde hiermee in en stelde dat hij cola had gedronken, waarmee hij insinueerde dat het daardoor beter gaat. De *protection officer* gaf daarom ook aan dat hij de cola bij zich mocht houden gedurende het persoonlijk onderhoud. Na enige tijd werd aan verzoeker gevraagd hoe het ging, waarop hij vroeg om een pauze te nemen (*ibid.*, p. 6). Verzoeker kreeg deze pauze aangeboden en na enkele minuten kwam hij op eigen initiatief het gehoorlokaal terug binnen en ging hij spontaan verder met zijn verklaringen, waaruit blijkt dat hij in staat was om het gehoor te doen. Tot slot verklaarde verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor goed verlopen was (*ibid.*, p. 10). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat dit onderhoud op een normale wijze is geschied en kunnen geen noemenswaardige problemen worden afgeleid.

Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat de *protection officer* bij het begin van het persoonlijk onderhoud dermate aandrong dat verzoeker niet durfde volharden in zijn wens om het persoonlijk onderhoud uit te stellen. De Raad stelt vast dat de *protection officer* enkel het belang van het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud benadrukte om te verhinderen dat het onnodig zou worden uitgesteld en dat nergens blijkt dat deze “zwaar” aandrong om het onderhoud te laten plaatsvinden. Verzoeker gaf zelf aan dat hij een pauze verkoos boven het uitstellen van zijn onderhoud tot het onderhoud van verzoekster werd afgerond en gaf uiteindelijk na de pauze aan dat het beter met hem ging en stemde uitdrukkelijk in met het verder zetten van het persoonlijk onderhoud. Op verschillende momenten tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd hem gevraagd hoe het met hem ging, wat hem in de gelegenheid stelde om alsnog aan te geven dat hij zich niet goed voelde en dat hij zijn persoonlijk onderhoud toch liever op een ander moment wou afleggen, *quod non*.

Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat de motiveringen van de commissaris-generaal tegenstrijdig zijn daar er enerzijds duidelijk werd opgemerkt dat verzoeker kwetsbaar was daar hem een pauze werd gegeven nadat hij aangaf dat hij zich niet goed voelde en het persoonlijk onderhoud wilde uitstellen, en anderzijds werd gesteld dat verzoeker geen bijzondere procedurele noden heeft. De Raad stelt vast dat de *protection officer* wel degelijk alert werd toen verzoeker aangaf dat hij zich niet goed voelde en zijn persoonlijk onderhoud wou uitstellen. Er dient te worden herhaald dat hij immers onmiddellijk daarna verschillende vragen stelde om de situatie te kunnen inschatten. Op basis van wat verzoeker verder nog deed en zei – onder meer het gegeven dat hij een pauze verkoos boven het uitstellen van het interview tot verzoekster werd gehoord, zijn verklaring dat hij niet had ontbeten en dat hij zich beter voelde na het drinken van cola – werd uiteindelijk terecht geoordeeld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden waren waaruit een bijzondere procedurele nood in zijn hoofde kon worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigden.

Verder laten verzoekers in het verzoekschrift uitschijnen dat verzoekers medische problemen op het moment van het persoonlijk onderhoud het gevolg zijn van een hoofdletsel dat hij opliep toen hij door de politie hardhandig werd opgepakt tijdens zijn deelname aan een manifestatie. Zij stellen dat hij werd beschuldigd van een diefstal die hij niet pleegde, maar dat hij enkel werd gearresteerd omwille van zijn

deelname aan de manifestatie. Door het hoofdletsel dat hij toen opliep zou hij cognitieve stoornissen, geheugenverlies, verlamming en stemmingsstoornissen hebben en lijdt hij zoveel dat hij nooit meer dan drie uren per nacht slaapt. De Raad merkt op dat verzoekers nergens tijdens de administratieve procedure melding hebben gemaakt van het gegeven als zou verzoeker gearresteerd zijn geweest tijdens (en omwille van) zijn deelname aan de enige manifestatie waar hij (per toeval) aan deelnam, noch dat hij tijdens deze arrestatie hardhandig werd aangepakt, laat staan dat hij hierdoor een hoofdletsel opliep. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij zijn hoofdpijn toen toeschreef aan het slechte weer en het gegeven dat hij niet gegeten had. Gelet op het voorgaande is het niet ernstig dat verzoekers *post factum* verzoekers medische toestand op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal toeschrijven aan een hoofdletsel dat hij opliep tijdens deze vermeende gewelddadige arrestatie.

In dit verband merkt de Raad, in navolging van de verwerende partij, nog op dat verzoekers – ongeacht of verzoekers medische toestand op het moment van het persoonlijk onderhoud nu veroorzaakt werd door een hoofdletsel dat hij opliep tijdens een arrestatie of door het gegeven dat hij niet ontbeten had of het weer slecht was – geen enkel document voorlegden ter staving van verzoekers medische toestand. In het verzoekschrift betogen verzoekers dat zij nog niet zo lang in België zijn en dat het lang duurt om een afspraak te krijgen bij artsen. De Raad merkt op dat verzoekers niets in de weg stond om Moldavische documenten ter staving van verzoekers medische toestand voor te leggen, voor zover deze toestand reeds bestond ten tijde dat zij nog in hun land van herkomst waren. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers gehoord werden op 24 april 2023, terwijl zij in december 2022 in België aankwamen, wat hen bijna vijf maanden de tijd gaf om aan medische documenten te geraken. In zoverre verzoekers in het verzoekschrift laten uitschijnen dat de commissaris-generaal verzoekers persoonlijk onderhoud moest uitstellen tot hij medische documenten kon voorleggen, oordeelt de Raad dat zij – mede gelet op het voorgaande – geenszins aantonen waarop zij deze verplichting in hoofde van de commissaris-generaal baseren. Voorts merkt de Raad op dat er ook tot op heden, bijna een jaar na aankomst van verzoekers in België, nog steeds geen enkel medisch attest ter staving van verzoekers problematiek voorligt, niettegenstaande in het verzoekschrift werd gestipuleerd dat er onderzoeken lopen in het opvangcentrum waar zij verblijven. Er kan dan ook redelijkerwijze minstens verwacht worden dat verzoekers hiervan enig schriftelijk bewijs kunnen voorleggen, *quod non*.

Verzoekers tonen verder geheel niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze verzoekers (medische) omstandigheden van invloed zouden zijn geweest op (de weergave van) verzoekers gezegden of de inhoud van de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Evenmin tonen zij aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat, waar of hoe dit de inhoud van de bestreden motivering en beslissing zou hebben beïnvloed.

Gelet op het voorgaande, oordeelde de commissaris-generaal terecht dat er, hoewel hij bij het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij al enkele dagen hoofdpijn had en dat hij zich niet goed genoeg voelde om dit onderhoud te doen, onvoldoende concrete elementen voorhanden waren waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoeker kon worden afgeleid die het nemen van bepaalde steunmaatregelen rechtvaardigden en dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van de administratieve procedure gerespecteerd werden evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Waar verzoekers tot slot nog betogen dat zij waarschijnlijk ook lijden aan “*posttraumatische shock*”, en dat zij daarom allebei niet (fysiek en mentaal) in staat waren om hun persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal te volbrengen, oordeelt de Raad dat verzoekers nergens eerder melding maakten van hun vermoeden dat zij aan posttraumatische stress lijden. Bovendien uiten verzoekers in dit verband een louter vermoeden, waaruit kan worden afgeleid dat dit niet door een arts is vastgesteld. In ieder geval liggen op heden geen medische attesten voor die dit kunnen staven.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Moldavië, te worden vervolgd. Zij verwijzen in dit verband naar de moeilijke economische leefomstandigheden waarmee zij ginds kampten. Verzoekster voegt hieraan toe dat het moeilijk is om werk te vinden omdat het Roemeens steeds dominanter wordt in Moldavië ten koste van het Russisch. Daarnaast vrezen zij de politieke onrust en de demonstraties in hun land van herkomst. Zij hebben ook schrik dat er een oorlog zal uitbreken en dat verzoeker zal gemobiliseerd worden.

Blijkens de bestreden beslissingen maken verzoekers niet aannemelijk dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, hebben, noch dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, lopen. Vooreerst (i), wat betreft de door verzoekers aangehaalde economische problemen, oordeelt de commissaris-generaal (a) in eerste instantie dat het gegeven dat het loon bij de schoenenfabriek waar verzoeker terug ging werken na hun terugkeer in Frankrijk onvoldoende was, waardoor zij niet financieel rondkwamen, geen verband houdt met één van de criteria van het Verdrag van Genève. Verder (b) kan het gegeven dat verzoekers moeite hadden om de nutsvoorzieningen te betalen niet beschouwd worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven (c) zijn er geen aanwijzingen dat verzoekers omwille van één van de redenen zoals bepaald in het Verdrag van Genève niet aan (ander) werk zouden kunnen geraken. Hieraan gelinkt merkt de commissaris-generaal tevens (d) op dat verzoekers' bewering, dat zij geen andere of betere job kunnen vinden omdat het voor Russisch-sprekenden moeilijk is om aan een job te geraken als gevolg van de "Roemanisering", een louter blote bewering is, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij concrete persoonlijke problemen hadden als gevolg van deze "Roemanisering", dat verzoeksters bewering, dat ze voelt dat discriminatie zal beginnen en dat verzoeker daar niet mee om zal kunnen gaan, een puur hypothetische vrees is en dat geen van beide verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakten van deze vermeende vorm van discriminatie. Ten slotte (e) hebben verzoekers weinig tot geen stappen ondernomen om hulp te krijgen of een andere job te vinden in hun land van herkomst. Daarnaast (ii) stelt de commissaris-generaal het volgende met betrekking tot verzoekers' vrees voor de algemene politieke situatie in Moldavië, hun vrees voor de mogelijkheid dat er een oorlog uitbreekt en verzoekers vrees om gemobiliseerd te worden. Zo (a) hebben verzoekers geen concrete vrees voor vervolging als gevolg van de politieke situatie in hun land van herkomst. Tevens (b) is de door verzoekers ingeroepen vrees omwille van de mogelijkheid dat er een oorlog uitbreekt in Moldavië louter hypothetisch. Voorts (c) haalde verzoeker zijn vrees om gemobiliseerd te worden niet zelf aan, maar werd dit door zijn advocaat ter sprake gebracht, kan hij deze vrees niet staven en is deze vrees ook louter hypothetisch. Tot slot (iii) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het aanhalen van algemene informatie en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.7.2. Na lezing van de het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Vooreerst kaarten verzoekers de economische problemen aan waarmee zij kampten in Moldavië.

2.3.7.3.1. Verzoeker verklaarde dat hij na hun terugkeer uit Frankrijk en tot op het moment van zijn vertrek naar België werkte in de schoenenfabriek waar hij eerder werkte, waarbij hij dagelijks ging werken en diverse taken had (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6, 8). Voorts verklaarde hij dat het loon er echter onvoldoende was, waardoor zij financieel niet rondkwamen (*ibid.*, p. 4). Verzoekster verklaarde dat zij hogere studies volgde aan de landbouwuniversiteit van Chisinau en dat zij daarna een jaar werkte in het domein van haar studies en vervolgens voornamelijk werkte als poetsvrouw in scholen en in het ziekenhuis (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6). Zij stopte met werken voor hun vertrek naar Frankrijk en heeft sindsdien niet meer gewerkt in Moldavië.

2.3.7.3.2. De commissaris-generaal oordeelt dat de door verzoekers geopperde socio-economische problemen geen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin zijn er aanwijzingen dat zij omwille van één van de redenen zoals bepaald in het Verdrag van Genève niet aan (ander) werk zouden kunnen geraken in hun land van herkomst.

Socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekers zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers bij terugkeer naar Moldavië zullen worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hen onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Uit niets blijkt bijgevolg dat verzoekers bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zouden komen.

Verzoeker verklaarde in dit verband dat hij geen andere of betere job kon vinden, omwille van het feit dat hij geen Roemeens spreekt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6). Hij voegde hieraan toe dat de Moldavische taal immers vervangen wordt door het Roemeens (*ibid.*, p. 4, 5). Verzoekster verklaarde eveneens dat het voor Russisch-sprekenden moeilijk is om aan een job te geraken als gevolg van de “Roemanisering” (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8). Ook in het verzoekschrift maken verzoekers hier melding van.

De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij stelt dat dit louter blote beweringen betreffen die verzoekers op geen enkele manier staven. In het verzoekschrift verwijzen zij naar informatie over de algemene situatie in Moldavië (in het bijzonder inzake de economische situatie van het land; de pogingen van het land om te ontsnappen aan de Sovjet-invloedssfeer; de bezetting van Transnistrië; corruptie; de macht van oligarchen en het naleven van de mensenrechten in Moldavië en de impact die het conflict in Oekraïne op het land heeft) en concluderen zij dat in deze context het Moldavisch nationalisme en de afwijzing van alles wat niet overeenkomt met de Moldavische identiteit bijzonder gewelddadig is en dat het in deze context bijzonder moeilijk is voor Russischtaligen in Moldavië. In weerwil tot wat verzoekers voorhouden, blijkt uit deze informatie echter geenszins dat Russischtaligen in Moldavië gediscrimineerd worden op vlak van werk en sociale bijstand, noch dat zij geen recht hebben op een betere baan omdat zij Russischtalig zijn.

Voorts wijst de commissaris-generaal er terecht op dat geen van verzoekers deze discriminatie aanhaalden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Mede gelet op het voorgaande, slagen verzoekers er bovendien geenszins in aannemelijk te maken dat zij concrete persoonlijke problemen hadden als gevolg van de beweerde, doch niet gestaafde “Roemanisering”. Wat betreft verzoekers verklaring dat hij geen andere of betere job kon vinden, omwille van het feit dat hij geen Roemeens spreekt, verwijst de Raad naar de bovenvermelde vaststellingen. Voorts merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geenszins blijkt dat zij ooit werd geweigerd voor een job omdat zij geen Roemeens sprak. Wanneer haar dit gevraagd werd, verwees zij immers onmiddellijk naar een incident op de bus, waar iemand aan haar vroeg om de normale taal te spreken (*ibid.*, p. 9). Dit incident op zich is onvoldoende zwaarwichtig en bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij (of verzoeker) niet aan werk zou(den) geraken omwille van het feit dat zij geen Roemeens spreekt (spreken). Daarnaast verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nog dat discriminatie zal beginnen en dat verzoeker daar niet mee zal kunnen omgaan (*ibid.*, p. 9). Dit betreft echter een louter hypothetische vrees, hetgeen niet voldoet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

In het verzoekschrift betogen verzoekers dat zij verklaarden dat de enige banen die ze hadden kunnen krijgen aangeboden werden door de staatsdiensten en bovendien duidelijk onderbetaald waren en systematisch onder de kwalificaties van verzoekster lagen. Zij voegen hieraan toe dat zij hulp zochten bij de organisatie “T.”, wat volgens hen de arbeidsbemiddelingsdienst van de Moldavische overheid is, dat deze dienst hen systematisch de slechtst mogelijke jobs aanbood, zowel in termen van arbeidsomstandigheden als in termen van salarissen, en dat zij systematisch verklaarden dat de goede banen voor goede Moldaviërs waren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat hij verklaarde dat hij hulp zocht bij deze organisatie, wanneer hem gevraagd werd of hij voorbeelden kon geven van een private organisatie of bedrijf waar hij werk zocht (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7). Het gaat dan ook niet op in het verzoekschrift te stellen dat deze organisatie de bemiddelingsdienst van de Moldavische overheidsdienst betreft. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen geenszins dat hij bij de Moldavische overheden om werk zocht, laat staan dat zij hem enkel jobs van lagere kwaliteit aanboden. In dit verband verklaarde hij enkel dat er in Moldavië twee relevante staatsinstituten zijn, dat hij nog voor één van deze organisaties werkte, maar dat zij het werk dat hij deed uiteindelijk uitbesteedden aan private bedrijven en dat geen van beide hem (nu) zouden willen (*ibid.*). Nog daargelaten de vaststelling dat de organisatie “T.” door verzoeker werd omschreven als een private

organisatie, merkt de Raad op dat verzoekster geenszins melding maakte van het gegeven dat zij werk zou hebben gezocht bij deze organisatie, laat staan dat deze haar enkel jobs aanbood die onder haar kwalificaties lagen. Bovendien, wanneer verzoekster gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal of zij ooit hulp zocht bij de overheid (of een organisatie), verklaarde zij uitdrukkelijk dat zij dit nooit deed (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9). Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster nooit werk zocht bij de Moldavische overheidsinstanties, en evenmin dat zij haar enkel jobs aanboden die onder haar kwalificaties lagen.

Voorts opperen verzoekers in het verzoekschrift dat het voor hen onmogelijk was om een baan te vinden door rechtstreeks te solliciteren bij een particulier bedrijf, daar werkgevers duidelijk maakten dat ze niet van plan waren om iemand aan te nemen die *“geen normale taal sprak”* en dat elke poging die zij in dit verband ondernamen, werd beantwoord met racistische opmerkingen en afwijzingen. Ook deze bewering vindt geenszins weerslag in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde namelijk dat hij werk zocht bij de (volgens zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal) private organisatie *“T.”*. Hoewel hij wel degelijk verklaarde dat deze organisatie hem enkel jobs van lagere kwaliteit aanbood, en de betere jobs aan Roemeens-sprekenden gaven, blijkt uit zijn verdere verklaringen dat zij hem wel jobs aanboden, maar dat deze jobs fysiek zware arbeid inhielden of in het buitenland waren. Hieruit blijkt wel degelijk dat deze organisatie een zekere bereidwilligheid had om verzoeker een job aan te bieden. Er kan dan ook niet worden gesteld dat hij geen job kon krijgen bij private bedrijven (of organisaties), noch dat hij enkel jobs van lagere kwaliteit kon krijgen omwille van het feit dat hij geen Roemeens sprak. In dit verband herhaalt de Raad verder dat verzoekster geenszins verklaarde dat zij ooit werd geweigerd voor een job omdat zij geen Roemeens sprak, wanneer zij hiernaar gevraagd werd. Ook in haar geval gaat het aldus niet op te stellen dat zij geen job kon krijgen bij private bedrijven (of organisaties), noch dat zij enkel jobs van lagere kwaliteit kon krijgen omwille van het feit dat zij geen Roemeens sprak.

Gelet op het voorgaande oordeelde de commissaris-generaal terecht dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekers omwille van één van de redenen zoals bepaald in het Verdrag van Genève niet aan (ander) werk zouden kunnen geraken in hun land van herkomst. Er kan dan ook gesteld worden dat verzoekers' problemen, zijnde zowel de problemen aangaande het vinden van geschikt werk en de overige problemen die zij – aldus het verzoekschrift – hierdoor hadden, van louter socio-economische aard zijn.

2.3.7.3.3. Daarnaast beaamt de Raad de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers weinig tot geen stappen hebben ondernomen om hulp te krijgen of een andere job te vinden.

Wat betreft verzoeker, dient te worden herhaald dat hij verklaarde dat hij naar de organisatie *“T.”* ging om een nieuwe job te vinden, maar dat zij enkel jobs aanboden die hij niet kon doen omdat het fysiek zware arbeid of in het buitenland was. Verder verklaarde hij naar andere private bedrijven te zijn gegaan, doch dat hij nergens werk vond. In het verzoekschrift insinueren verzoekers dat verzoeker geen zware arbeid kan verrichten omwille van zijn lichamelijke handicap die veroorzaakt werd tijdens zijn vermeende arrestatie tijdens zijn deelname aan een manifestatie. Te dezen benadrukt en herhaalt de Raad dat verzoekers nergens tijdens de administratieve procedure melding maakten van verzoekers arrestatie, noch van het gegeven dat hij hierdoor een lichamelijke handicap opliep. Voorts leggen verzoekers geen stukken neer die aantonen dat verzoeker een lichamelijke handicap heeft waardoor hij geen zware fysieke arbeid meer zou kunnen verrichten. Nog daargelaten deze vaststellingen, stelt de Raad dat er kon worden verwacht dat verzoeker verdere stappen zou ondernomen hebben om hulp te zoeken of een betere job te vinden. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij geen hulp zocht bij een overheidsinstelling en dat hij zich hier ook niet over informeerde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8), hetgeen wel verwacht kan worden. Omwille van de bovenvermelde reden kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de organisatie *“T.”*, de arbeidsmiddelingsdienst van Moldavië betreft. In dit verband verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij te veel bezig was met het dagelijks overleven. De Raad, in navolging van de verwerende partij, oordeelt dat, binnen deze context, kan worden verwacht dat hij net wel informatie zou zoeken over eventuele hulp die hij kan verkrijgen van de overheid.

Wat betreft verzoekster, wordt in de bestreden beslissingen in dit verband terdege het volgende overwogen:

“Uw echtgenote verklaarde eveneens dat zij geen hulp zocht bij de overheid of bij een organisatie (CGVS M., p. 9). Zij verwees naar de algemene politieke situatie in Moldavië als verklaring waarom zij geen hulp zocht (CGVS M., p. 9), hetgeen vanzelfsprekend geen afdoende verklaring is. Het louter verwijzen naar de algemene politieke situatie is onvoldoende concreet en onpersoonlijk. Op die manier slaagt zij er niet

in om aannemelijk te maken waarom het in jullie persoonlijke situatie niet mogelijk was om hulp te zoeken bij de overheid of een organisatie. Bovendien werkte uw echtgenote niet na jullie terugkeer uit Frankrijk en voor jullie vertrek naar België. (CGVS, p. 8). Zij verklaarde dat het moeilijk was om een job te vinden voor 3 maanden en dat ze moest wachten op een job, maar niet kon wachten, omdat jullie dochter zei dat jullie zouden sterven als jullie daar bleven (CGVS M., p. 8). Verder verklaarde uw echtgenote dat ze dan enkel zou kunnen werken in de private sector, maar dat ze dan geen garantie had dat het blijft duren (CGVS M., p. 9-10). Er kan echter verwacht worden dat uw vrouw de nodige stappen zou ondernemen om werk te vinden. Met betrekking tot haar verklaringen over de private sector, dient gesteld te worden dat dit louter hypothetisch is."

In het verzoekschrift komen verzoekers in dit verband niet verder dan het herhalen van verzoeksters verklaring dat zij twee jaar in haar branche heeft kunnen werken, waarna de enige banen die haar door de overheidsdienst werden aangeboden, banen als schoonmaakster waren die ze moedig accepteerde om niet onbezet te blijven. Met deze bewering gaan verzoekers voorbij aan de bovenvermelde vaststellingen waaruit op pertinente wijze blijkt dat verzoekster niet werkte in Moldavië na hun terugkeer uit Frankrijk en voor hun vertrek naar België. In zoverre verzoekers hiermee bedoelen dat verzoekster niet werkte omdat zij enkel als schoonmaakster aan de slag kan, oordeelt de Raad dat er begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat het niet makkelijk is voor haar om te werken onder haar kwalificaties, doch dat dit wel deels een oplossing zou kunnen vormen voor hun socio-economische probleem.

Aldus besluit de Raad dat verzoekers weinig tot geen stappen hebben ondernomen om hulp te krijgen of een andere job te vinden. Mede gelet op de vaststellingen onder punt 2.3.7.3.2., oordeelt de Raad dat ook geenszins kan gesteld worden dat verzoekers geen hulp kregen van de Moldavische autoriteiten omwille van één van de criteria van het Verdrag van Genève.

2.3.7.3.4. Verder oordeelt de Raad dat, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de socio-economische problemen van verzoekers, het gegeven dat zij moeite hadden om de nutsvoorzieningen te betalen niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hierin kan namelijk geen intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden gevonden.

2.3.7.3.5. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat de socio-economische problemen van verzoekers niet volstaan om een nood aan internationale bescherming in hun hoofd te funderen.

2.3.7.4. Daarnaast vrezen verzoekers de politieke onrust en de demonstraties in hun land van herkomst en hebben zij ook schrik dat er een oorlog zal uitbreken en dat verzoeker zal gemobiliseerd worden.

2.3.7.4.1. Vooreerst verwijzen verzoekers naar de manifestaties (in het kader van het mogelijke EU-lidmaatschap van Moldavië) die zich in Moldavië hebben afgespeeld. Verzoeker verklaarde in dit verband dat de politie checkt wie deelneemt aan de manifestaties (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10). Verzoekster vertelde eveneens dat de politie de deelnemers opspoort en vervolgt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7). Ook in het verzoekschrift betogen verzoekers dat de Moldavische autoriteiten hard optreden tegen diegenen die mogelijk als agitatoren kunnen beschouwd worden.

De Raad, in navolging van de verwerende partij, oordeelt evenwel dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in deze context een concrete en persoonlijke vrees dienen te koesteren. In het verzoekschrift houden verzoekers voor dat verzoeker door de politie hardhandig werd opgepakt tijdens zijn deelname aan een manifestatie, waardoor hij een hoofdletsel opliep, en dat hij daarom een gegronde vrees voor vervolging heeft. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt echter enkel dat hij per toeval deelnam aan een manifestatie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6). De Raad herhaalt en benadrukt dat verzoeker nergens tijdens de administratieve procedure melding maakte van het gegeven als zou hij gearresteerd zijn geweest tijdens (en omwille van) zijn deelname aan de enige manifestatie waar hij (per toeval) aan deelnam, noch dat hij tijdens deze arrestatie hardhandig werd aangepakt. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker dit voor een eerste maal opwerpt in het verzoekschrift. Aan deze arrestatie kan dan ook niet het minste geloof worden gehecht. Dat verzoeker per toeval deelnam aan een manifestatie (*ibid.*, p. 6) en dat hij Russisch sprekend is, is geenszins afdoende om in deze context te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in hoofd van verzoeker bij terugkeer naar Moldavië. Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij wou deelnemen aan manifestaties om te stemmen voor de integratie en de overheid onder druk te zetten (*ibid.*, p. 5), wijst de Raad andermaal op zijn verklaring dat hij enkel per toeval eenmalig deelnam aan een

manifestatie en onderstreept de Raad dat verzoeker verder in zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij de politiek niet echt volgt omdat politiek niet echt interessant is voor hem (*ibid.*, p. 5), hetgeen moeilijk te rijmen valt met voormelde eerdere bewering. Verzoekster van haar kant verklaarde dan weer dat zij nooit deelnam aan enige manifestatie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7).

2.3.7.4.2. Verder halen verzoekers de vrees aan dat er in Moldavië een oorlog zal uitbreken door de oorlog in Oekraïne. Volgens verzoekers verhogen de recente verergering van de oorlog tussen Oekraïne en Rusland, de mobilisatie van Russische troepen in Transnistrië, de aanvraag bij de NAVO en de Europese Unie, de daaruit voortvloeiende militaire hulp aan Moldavië de spanningen in de regio en maximaliseert dit het risico op oorlog.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze terecht aanstipt dat deze vrees louter hypothetisch is. Ook in de bijgebrachte internetartikels worden slechts hypothetische vermoedens geuit over de mogelijke impact van het militair conflict in Oekraïne op Moldavië. Uit deze informatie blijkt niet dat de lokale bevolking er actueel wordt blootgesteld aan vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Het loutere gegeven dat er in de regio Transnistrië – die sinds 1992 wordt gecontroleerd door pro-Russische separatisten – een aantal granaataanvallen hebben plaatsgevonden en een algemene mobilisatie werd afgekondigd in april 2022, dat er verschillende incidenten hebben plaatsgevonden waarbij Russische raketten zijn neergestort op het grondgebied van Moldavië, en dat de EU en de NAVO stappen ondernemen om militair materiaal te leveren aan Moldavië, volstaat niet om hierop een ander licht te werpen. Dit geldt des te meer nu uit de aangehaalde internetartikelen nergens blijkt dat hierbij (burger)slachtoffers vielen.

2.3.7.4.3. Voorts verklaart verzoeker te vrezen om gemobiliseerd te worden. In het verzoekschrift verduidelijkt hij dat hij zowel vreest gemobiliseerd te worden door het Moldavisch leger, als door het Russische leger.

De Raad beaamt vooreerst de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat verzoeker de vrees voor mobilisatie niet zelf aanhaalde, doch dat het slechts verzoekers' advocaat was die dit asielmotief te sprake bracht op het einde van verzoekers persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10). Indien verzoeker werkelijk een vrees heeft te worden gemobiliseerd, kan worden verwacht dat hij dit zelf ter sprake zou brengen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, minstens tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, *quod non*.

Wat betreft verzoekers vrees te worden gerekruteerd door het Moldavische leger, verklaarde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, nadat zijn advocaat dit opwierp, dat de NAVO militaire oefeningen deed en dat ze proberen om reservisten te mobiliseren. Daar verzoeker verklaarde dat hij deze informatie verkreeg via zijn zus en via het internet (*ibid.*, p. 10), mag verwacht worden dat hij deze informatie waaruit blijkt dat reservisten in Moldavië worden gemobiliseerd zou neerleggen. Dit blijven echter loutere beweringen, daar verzoeker dit tot op heden niet doet.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker tijdens de administratieve procedure geenszins spontaan melding maakte van het gegeven dat hij reservist is. Dit werd eveneens opgeworpen door zijn advocaat op het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en verder opgenomen in het verzoekschrift en hernomen ter terechtzitting.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij persoonlijk gemobiliseerd zou worden. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (COI Focus “*Moldavië mobilisatie leger*” van 5 mei 2022) dat er geen sprake is van mobilisatie in Moldavië (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1), waardoor deze vrees louter hypothetisch blijft. Waar verzoekers in het verzoekschrift poneren dat de door de verwerende partij geciteerde informatie dateert van april 2022, en dus van helemaal bij het begin van de oorlog in Oekraïne, stelt de Raad dat de verwerende partij zich ook baseert op een artikel van oktober 2022 (*ibid.*, stuk 2). Voorts slagen verzoekers er niet in informatie bij te brengen waaruit blijkt dat de door de verwerende partij geciteerde informatie niet langer actueel zou zijn.

Wat betreft verzoekers vrees te worden gerekruteerd door het Russische leger, verwijzen verzoekers in het verzoekschrift naar informatie waaruit blijkt dat Rusland troepen rekruteert in Transnistrië. Gelet op het feit dat verzoeker niet afkomstig is uit deze door pro-Russische separatisten gecontroleerde regio, kan uit deze informatie geenszins afgeleid worden dat hij door het Russische leger zal worden gerekruteerd.

Gelet op het voorgaande slagen verzoekers er niet in aannemelijk te maken dat verzoeker bij terugkeer naar Moldavië zal gemobiliseerd worden door het Moldavische of Russische leger. Verzoekers' beweringen dat verzoeker door zijn vermeende gezondheidstoestand niet in staat zal zijn om de militaire training, laat staan de oorlog, te overleven, is dan ook niet relevant. Ook hun verklaring dat hun socio-economische situatie nog zal verergeren indien verzoeker afwezig zou zijn tijdens zijn militaire dienst, is niet dienstig.

2.3.7.4.4. Tot slot betogen verzoekers in het verzoekschrift dat verzoeker zal worden gezien als een verrader, ongeacht of hij zal worden ingelijfd door het Moldavische of Russische leger.

Vooreerst onderstreept de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zal worden ingelijfd door het Moldavische of Russische leger, waardoor het evenmin aannemelijk is dat hij zowel indien hij wordt ingelijfd in het Moldavische leger als in het Russische leger, als verrader zal worden gezien. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nergens eerder in de administratieve procedure melding maakte van het gegeven dat hij als verrader zou worden gezien (zowel als hij zou worden ingelijfd door het Moldavische leger als door het Russische leger) en dat hij daarom een vrees voor vervolging zou hebben. Verzoeker kan zich niet voor het eerst in het verzoekschrift dienstig beroepen op een vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij als verrader zou worden gezien (zowel in het Moldavische als in het Russische leger). Tevens dient te worden opgemerkt dat, hoewel verzoekers in het verzoekschrift stellen dat de Moldavische autoriteiten Russisch-taligen ervan verdenken agenten te zijn van de Russische regering die een staatsgreep proberen te organiseren met als doel een pro-Russische regering te installeren, zij geen informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de Moldavische autoriteiten Russisch-sprekenden Moldaviërs (die in het Moldavische leger ingelijfd worden) als verraders aanschouwt. Ook brengen zij geen informatie bij waaruit blijkt dat Moldaviërs (in het Russische leger) door de Russische autoriteiten als verraders worden gezien.

Waar verzoekers in het verzoekschrift nog stellen dat verzoeker bovendien als hoofdverdachte zal worden gezien in deze context omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland en zijn eerdere arrestatie, oordeelt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen op basis waarvan geconcludeerd wordt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zal worden gezien als een verrader, ongeacht of hij zal worden ingelijfd door het Moldavische of Russische leger. Dat verzoeker als verrader zal worden gezien omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland, is een blote bewering. In dit verband dient ook te worden herhaald dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij reeds eerder gearresteerd werd in Moldavië.

Gelet op het voorgaande is verzoekers' verklaring in het verzoekschrift dat hun socio-economische situatie nog zal verergeren indien verzoeker afwezig zou zijn omdat hij gevangen zou worden gezet als verrader, niet dienstig.

2.3.7.4.5. Waar verzoekers in het verzoekschrift nog poneren dat, in de context van de toenemende politieke spanningen tussen Rusland en Moldavië, de Moldavische regering een veelvoud aan noodwetten uitgevaardigd heeft die gericht zijn op het stoppen van complotten en het risico op een staatsgreep en dat deze maatregelen specifiek gericht zijn op de Russische minderheden in Moldavië, oordeelt de Raad dat dit louter blote beweringen betreffen. Nergens uit de door verzoekers bij het verzoekschrift gevoegde informatie blijkt dat Russische Moldaviërs getroffen worden door maatregelen die de Moldavische regering uitvaardigde in de context van de politieke spanningen tussen Moldavië en Rusland. Daarnaast maken verzoekers ook geenszins aannemelijk dat zij concrete en persoonlijke problemen zouden hebben omwille van dergelijke maatregelen.

2.3.7.5. In het verzoekschrift betogen verzoekers nog dat zij behoren tot een religieuze minderheid (orthodoxe christen) en dat zij hierdoor reeds discriminatie hebben meegemaakt. Verzoekers kunnen zich echter niet voor het eerst in het verzoekschrift en zonder enige verdere duiding dienstig beroepen op een vrees voor vervolging omwille van hun religie.

2.3.7.6. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers hun voorgehouden problemen louter blote beweringen, onvoldoende concreet en persoonlijk, onvoldoende ernstig en/of louter hypothetisch zijn.

2.3.7.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Moldavië.

2.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de door hen aangehaalde problemen louter blote beweringen, onvoldoende concreet en persoonlijk, onvoldoende ernstig en/of louter hypothetisch zijn.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Moldavië zouden hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt dit uit de door verzoekers aan het verzoekschrift gevoegde informatie en verzoekers' verklaringen die zij in dit verband tijdens de administratieve procedure en ter terechtzitting aflegden. De Raad herhaalt in deze dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde internetartikelen nergens blijkt dat hierbij (burger)slachtoffers vielen. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.8.4. Verzoekers tonen, gelet op het voormelde, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Moldavië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en geen grondig onderzoek gevoerd heeft naar de asielmotieven, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS